

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/69/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5724202944
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5724202944.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členiek senátu JUDr. Martyiny Nemravovej a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci povinného - otca: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., proti oprávnenému - plnoletému dieťaťu: E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G., zastúpenému: AK JUDr. Repáš a partneri, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 25, 036 01 Martin, IČO: 50 711 776, v konaní o návrhu povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti k plnoletému dieťaťu, o odvolaní oprávneného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Pc/60/2024-23 zo dňa 16. januára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Pc/60/2024-23 zo dňa 16. januára 2025
p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že: I. Súd zrušuje vyživovaciu povinnosť povinného A. B., nar. XX.X.XXXX voči oprávnenému E. B., nar. XX.X.XXXX, naposledy určenú Rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/168/2021 zo dňa 10.11.2021, počnúc dňom 13.12.2023. II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení okresný súd poukázal na návrh, ktorým povinný žiadal, aby súd zrušil jeho vyživovaciu povinnosť voči plnoletému synovi E. B.. Návrh odôvodnil tým, že naposledy bolo výživné určené rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/168/2021 zo dňa 10.11.2021. Uviedol, že oprávnený - jeho syn nadobudol plnoletosť XX.X.XXXX, bol študentom H. I., J. K. XX. Rozhodnutím školy zo dňa 12.12.2023 prerušil štúdium na obdobie od 13.12.2023 do 31.8.2026. Aktuálne nie je žiakom H. školy, neštuduje ani na žiadnej inej škole. Je schopný sám sa živiť a podľa informácií, ktoré otec má, jeho syn pracoval už vo viacerých prevádzkach. Oprávnený sa k návrhu nevyjadril.

3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že dosiahnutie plnoletosti samo o sebe nie je dôvodom na zrušenie vyživovacej povinnosti. Predpokladom pre zrušenie vyživovacej povinnosti je schopnosť plnoletého dieťaťa samé sa živiť. Vykonaným dokazovaním, predovšetkým z rozhodnutia riaditeľa H. I. G. A. bolo preukázané, že oprávnenému bolo povolené prerušiť štúdium na obdobie od 13.12.2023 do 31.8.2026, pričom dôvodom prerušenia bola práca v zahraničí. Už samotný tento dôvod svedčí o skutočnosti, že oprávnený je schopný samostatne sa živiť. Oprávnený v čase, keď žiadal o prerušenie štúdia, konal nerozvážne, pretože prácu v zahraničí nemal potvrdenú, za prácou do zahraničia ani nevycestoval, ani neoslovil žiadnu agentúru, ktorá by sprostredkovala prácu v zahraničí, a spolieval sa výlučne na brata. Keďže túto prácu v zahraničí mu brat nezabezpečil, tak sa oprávnený, ako vyplynulo z lustrácie v Sociálnej poisťovni, zamestnal na dohodu najprv v Dopravex kameňolomy s.

r. o. a neskôr vo firme Gurading s. r. o. Je teda zrejme, že oprávnený je schopný sám si uspokojovať svoje životné potreby. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že oprávnený je zdravý a nemá nijakým spôsobom obmedzenú pracovnú schopnosť a pokiaľ neštuduje a štúdium má prerušené z dôvodu, že chcel pracovať, tak to svedčí o jeho schopnosti samostatne sa živiť. Ak mu aj práca nevyšla, hoci chcel pracovať v zahraničí, tak mohol riadne nastúpiť do školy. Ak tak neurobil, tak je na ňom, aby si našiel prácu. V zmysle rozhodnutia riaditeľa H. I. A. po uplynutí času prerušenia štúdia pokračuje žiak v štúdiu v tom ročníku, v ktorom bolo štúdium prerušené. To znamená, že ak sa oprávnený rozhodne v štúdiu pokračovať a bude sa pripravovať na svoje budúce povolanie pokračovaním štúdia na strednej škole, tak vyživovacia povinnosť rodičov voči nemu sa obnovuje a to za predpokladu, že neuzavrie manželstvo. Nateraz však okresný súd uzavrel, že oprávnený je schopný sám sa živiť, a preto zrušil vyživovaciu povinnosť povinného otca voči plnoletému synovi od doby prerušenia štúdia, teda od 13.12.2023. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a to v súlade s ustanovením § 52 CMP.

4. Proti tomuto rozsudku podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že rozsudok trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia vychádzajúceho z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo v konečnom dôsledku viedlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia o zrušení vyživovacej povinnosti od 13. 12. 2023. K argumentácii okresného súdu uviedol, že je potrebné podrobiť právnej analýze pojem „samostatne sa živiť“. V domnienke zabezpečenia si príjmu pristúpil k tomu, že od 13. 12. 2023 do 31. 8. 2026 prerušil štúdium, čo nemôže byť základom toho, že nastal stav naplnenia zákonom požadovanej podmienky schopnosti samostatne sa živiť. Súd vôbec neskúmal schopnosť dieťaťa sa samostatne živiť. Z brigádnickej činnosti, ktorú občas praktizoval, a z dohôd o vykonaní práce sa nedá ustáliť skutočnosť naplnenia schopnosti samostatne sa živiť k dátumu 13.12.2023. Minimálne bolo pre rozhodnutie potrebné skúmať príjem dieťaťa v danom období do času podania žiadosti otca o zrušenie vyživovacej povinnosti. Finančná situácia dieťaťa a jeho matky nie je dobrá, matka zabezpečuje všetky potreby dieťaťa. Príležitostné brigády boli prostriedkom na zlepšenie finančnej situácie dieťaťa a taktiež matky, avšak príjem nikdy nedosahoval úroveň toho príjmu, že by ho bolo možné kvalifikovať ako schopnosť samostatne sa živiť. Dieťa si nevedelo prácu zabezpečiť, absolvovalo niekoľko prieskumov na zabezpečenie práce, avšak neúspešne. Otec sa o dieťa nestaral, dokonca asi rok nevedel o tom, že dieťa do školy nechodí. Bola snaha dieťaťa aspoň čiastočne svoju finančnú situáciu stabilizovať, ale neboli dané podmienky na zrušenie vyživovacej povinnosti na základe rozhodnutia o prerušení štúdia a už vonkoncom nie od 13.12.2023. Nič na tomto hodnotení nemení konštatovanie súdu, že konal nerozvážne, pretože prácu v zahraničí nemal potvrdenú. Oporu mal vo svojom bratovi, ktorý v zahraničí pracuje, a zmena okolností a nemožnosť vycestovať mala za následok nemožnosť opätovného nastúpenia do školy a teda povinnosť nahlásiť sa na úrade práce. Počítal s prácou v zahraničí, ktorú mu garantoval súrodenec, avšak nikdy nedošlo k riadnemu vytvoreniu podmienok na výkon tejto práce, čo nemôže súd vyhodnocovať tak, ako to učinil vo svojom rozsudku. Odvolaciemu súdu predkladá aj dôkaz, a to potvrdenie zo Sociálnej poisťovne č. 208-24/2025-MT zo dňa 27. 1. 2025, z ktorého vyplýva, že je evidovaný v registri poisťencov a spotrebiteľov starobného a dôchodkového sporenia vedenom Sociálnou poisťovňou a to na základe dohody o brigádnickej práci študenta od 17. 6. 2023 do 30. 7. 2023 a od 24. 6. 2023 do 30. 7. 2023. Zabezpečenie si práce v zimných mesiacoch roku 2023 - 2024 nebolo možné. Preto došlo k vykonávaniu pracovnej činnosti až na základe dohody v roku 2024 a to od 20. 5. 2024 do 6. 9. 2024 v obch. spoločnosti DOPRAVEX kameňolomy, s.r.o. a od 4. 11. 2024 do 28. 11. 2024 v obch. spoločnosti Guarding s.r.o. Posúdenie veci prvostupňovým súdom je zužujúce, nezodpovedajúce zákonu, nerešpektujúce vzniknuté okolnosti prípadu a v konečnom dôsledku nezákonné. Nikdy nebol v pracovnom pomere, ktorý by bol stabilný a ktorý by zabezpečoval trvalý príjem. Vždy sa jednalo o dočasný vzťah s minimálnym príjmom. Ak zákon o rodine neviaže zánik vyživovacej povinnosti na vek dieťaťa, ale výlučne na jeho schopnosť samostatne sa živiť, tak táto schopnosť musí byť preukázaná. Iba preukázaním tohto stavu môže byť pristúpené k tomu, aby bola vyživovacia povinnosť zrušená. Samotné prerušenie štúdia nemôže byť jediným podkladom pre zrušenie vyživovacej povinnosti pre maloleté dieťa. Ani dovŕšenie plnoletosti dieťaťa automaticky nevedie k zrušeniu vyživovacej povinnosti k dieťaťu, keď nie je schopné samostatne sa živiť. Je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a za daného stavu je spravodlivé rozhodnutie určiť na čas, kedy prístup dieťaťa k získaniu tejto možnosti pracovať skutočne nastal, čo v danom prípade bolo ku dňu 20. 5. 2024. Tento dátum je dátumom, z ktorého je zrejme, že plnoleté dieťa nadobudlo možnosť získať možnosť samostatne sa živiť. Návrh otca bol podaný dňa 23. 10. 2024 a zostáva sa vysporiadať s tým, prečo súd zrušil vyživovaciu povinnosť otca ku dňu 13. 12. 2023, keď je nepochybné, že schopnosť dieťaťa samostatne sa živiť do času podania návrhu a času rozhodnutia súdu nenastala. Pôvodné rozhodnutie ukončiť štúdium nemôže byť základom

prijatia záveru, že nastala podmienka zákonom stanovená, že dieťa je schopné samostatne sa živiť. S poukazom na vyššie uvedené považuje oprávnený rozsudok za nezákonný, žiada tento zrušiť a vec vrátiť na nové rozhodnutie.

5. Povinný (otec) sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 7 CMP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP) rozsudok okresného súdu potvrdil, keďže dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení, v odôvodnení sa vysporiadal s podstatnými okolnosťami prejednávaneho prípadu a s jeho závermi sa odvolací súd cez úpravu v ust. § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil.

7. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005 nie je pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí okresného súdu.

8. Odvolací súd vo vzťahu k podanému odvolaniu zvyrazňuje, že oprávnený sa odvolal proti zrušeniu vyživovacej povinnosti otca počnúc dňom 13.12.2023. Argumentoval pritom tým, že prerušenie štúdia neznamena nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť a že táto schopnosť nevzniká pri občasnej brigádnickej práci a ani pri dohode o pracovnej činnosti.

9. Krajský súd akcentuje, že pre posúdenie dôvodnosti návrhu povinného otca na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti voči oprávnenému synovi bolo rozhodujúce posúdenie otázky trvania jeho vyživovacej povinnosti k synovi, ktorá podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. V kontexte riešenia tejto otázky okresný súd vecne správne posudzoval skutočnosť prerušenia štúdia oprávneným na strednej škole s deklaroványm dôvodom tohto prerušenia, ktorým bola práca v zahraničí. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nie je vyživovacia povinnosť rodičov k deťom podmienená vekom ani ukončením určitého stupňa vzdelania, ale len schopnosťou sám sa živiť. V prejednávanom prípade odvolateľ po ukončení základnej školy pokračoval v štúdiu na strednej škole, čím z dôvodu prípravy na budúce povolanie bol naďalej oprávnený z vyživovacej povinnosti voči svojmu otcovi ako povinnému. Je pritom potrebné zvyrazniť, že ak má dieťaťu v súvislosti s prípravou na budúce povolanie vzniknúť nárok na plnenie vyživovacej povinnosti zo strany jeho rodiča, musí sa jednať o prípravu sústavnú a cieľavedomú. Jedným z účelov poskytovania výživného zo strany povinného rodiča je umožniť dieťaťu získať čo najvyšší stupeň vzdelania a dať mu tak čo najlepšiu šancu na začlenenie sa do pracovného procesu. Za situácie, kedy štúdium dieťaťa znaky sústavnosti a cieľavedomosti stratí, nie je namieste od povinného rodiča spravodlivo požadovať, aby naďalej vynakladal finančné prostriedky, ktoré už neprispievajú k rozvoju dieťaťa a nevedú k možnosti dieťaťa nadobudnúť vyšší stupeň vzdelania. Od okamihu nadobudnutia schopnosti samostatne sa živiť má dieťa svoje príjmové pomery objektívne vo svojich rukách a záleží spravidla len na ňom, v akých majetkových pomeroch bude žiť. Pokiaľ teda dieťa už je objektívne schopné samé uspokojovať svoje potreby, bolo by nespravodlivé pasivitu dieťaťa vykladať v neprospech rodičov v tom smere, že by boli povinní naďalej svoje dieťa vyživovať.

10. V prejednávanom prípade bolo nepochybné, že oprávnený syn podľa rozhodnutia H. I. G. A. prerušil štúdium v období od 13.12.2023 do 31.08.2026 z dôvodu práce v zahraničí s tým, že po uplynutí času prerušenia štúdia pokračuje žiak v štúdiu v tom ročníku, v ktorom bolo štúdium prerušené. Keďže oprávnený štúdium prerušil z dôvodu, že mienil pracovať v zahraničí, je možné v zhode so súdom prvej inštancie konštatovať, že tým deklaroval svoju schopnosť pracovať a sám si zabezpečovať príjmy potrebné na uspokojovanie jeho potrieb. Po prerušení štúdia platí, že oprávnený nepokračuje v sústavnej

príprave na budúce povolanie, pričom zároveň nebolo zistené, že by nebol schopný uplatniť sa na trhu práce či už zo zdravotných alebo iných dôvodov na jeho strane. V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 1CdoR/8/2024 povinnosť rodičov živiť svoje dieťa netrvá, ak dieťa už ukončilo prípravu na povolanie, má primeraný zdravotný stav, existujú preň pracovné príležitosti, avšak dieťa o ne nemá záujem a z vlastnej vôle nepracuje. Zároveň odvolací súd uvádza, že závery súdnej praxe spájajú vznik schopnosti samostatne sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia v prípade ukončenia prípravy na povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce. Pokiaľ oprávnený štúdiom prerušil, aktuálne v štúdiu nepokračuje, tak nie je možné konštatovať, že by sa na jeho strane jednalo o sústavnú o cieľavedomú prípravu na budúce povolanie. Výživné sú rodičia povinní dieťaťu poskytovať práve z dôvodu, že sa dieťa sústavne a cieľavedome pripravuje na budúce povolanie. Pokiaľ tento predpoklad nie je naplnený, nemožno bez ďalšieho konštatovať, že by rodičia boli naďalej povinní svojmu potomkovi výživné platiť. V prejednanom prípade oprávnený syn nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by na jeho strane existovali akékoľvek objektívne dôvody, ktoré by mu od prerušenia štúdia bránili v možnosti riadne sa zamestnať a uspokojovať svoje potreby. Prerúšením štúdia došlo k prerušeniu jeho prípravy na budúce povolanie, a preto nastúpila povinnosť oprávneného preukázať, že po dobrovoľnom prerušení štúdia nie je v jeho možnostiach a schopnostiach živiť sa sám. Pokiaľ zo strany oprávneného neboli predložené žiadne dôkazy, ktorými by preukázal, že po prerušení štúdia nebol schopný sám sa živiť, je namieste vyvodiť záver, že neexistovali žiadne objektívne dôvody, ktoré by mu bránili sa zamestnať. Ak by aj takéto okolnosti existovali, oprávnenému nič nebránilo v tom, aby sa vrátil do školy a v prerušenom štúdiu pokračoval. Oprávnený prerušením štúdia deklaroval, že nemá záujem o ďalšie zvyšovanie svojej kvalifikácie, a je preto na ňom, aby si našiel zamestnanie primerané jeho schopnostiam a možnostiam. Nakoniec v odvolacom konaní samotný oprávnený deklaroval, že je aktuálne zamestnaný, pričom z jeho strany neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosť, že sa nemohol zamestnať už v predchádzajúcom období nasledujúcom bezprostredne po prerušení štúdia. Je na tomto mieste potrebné opätovne zvýrazniť, že oprávnený štúdiom prerušil práve z dôvodu, že sa mienil zamestnať v zahraničí. Za tejto situácie by tak bolo nespravodlivé pričítať pasivitu oprávneného na ťarchu povinného rodiča v tom smere, že by rodič bol povinný svoje dieťa naďalej živiť. Oprávnený, ktorý prerušil štúdiom, musí akceptovať následky, ktoré pre neho z prerušenia štúdia plynú. Oprávnený po prerušení štúdia neštudoval a s výnimkou brigádnickej činnosti ani nepracoval. Takýto subjektívny postoj a prístup oprávneného k jeho štúdiu, respektíve k pracovnej činnosti, nemôže zakladať ďalšie trvanie vyživovacej povinnosti jeho rodiča. Bolo preto dôvodné a vecne správne, ak okresný súd dospel k záveru o zániku vyživovacej povinnosti otca k oprávnenému ku dňu prerušenia štúdia dňa 13.12.2023. Zároveň pritom platí, že v prípade zmeny rozhodujúcich okolností v podobe pokračovania oprávneného v prerušenom štúdiu by bolo namieste predpoklady pre existenciu ďalšej vyživovacej povinnosti rodičov opätovne prehodnotiť. Nemôže obstať ani odvolacia argumentácia v tom smere, že pre rozhodnutie bolo potrebné skúmať príjem dieťaťa v danom období do času podania žiadosti otca o zrušenie vyživovacej povinnosti, keďže v zmysle zákonnej úpravy je relevantné výlučne skúmanie schopnosti samostatne sa živiť, nie v danom čase dosahované reálne príjmy.

11. Ďalšie odvolacie argumenty už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov nemusí súd dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia sp.zn. ÚS SR II. ÚS 251/04, sp.zn. III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

12. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odvolateľ žiadnym spôsobom argumentami uvádzanými v odvolaní nespochybnil vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, okolnosti, alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvostupňového súdu a s ktorými by sa prvostupňový súd pri rozhodovaní a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

13. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval § 52 CMP, a preto rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.